PO ČEM SRDCE NEJVÍC TOUŽÍ, TO PROKLETÝ DŮM ZNIČÍ.

Lauren Blackwoodová

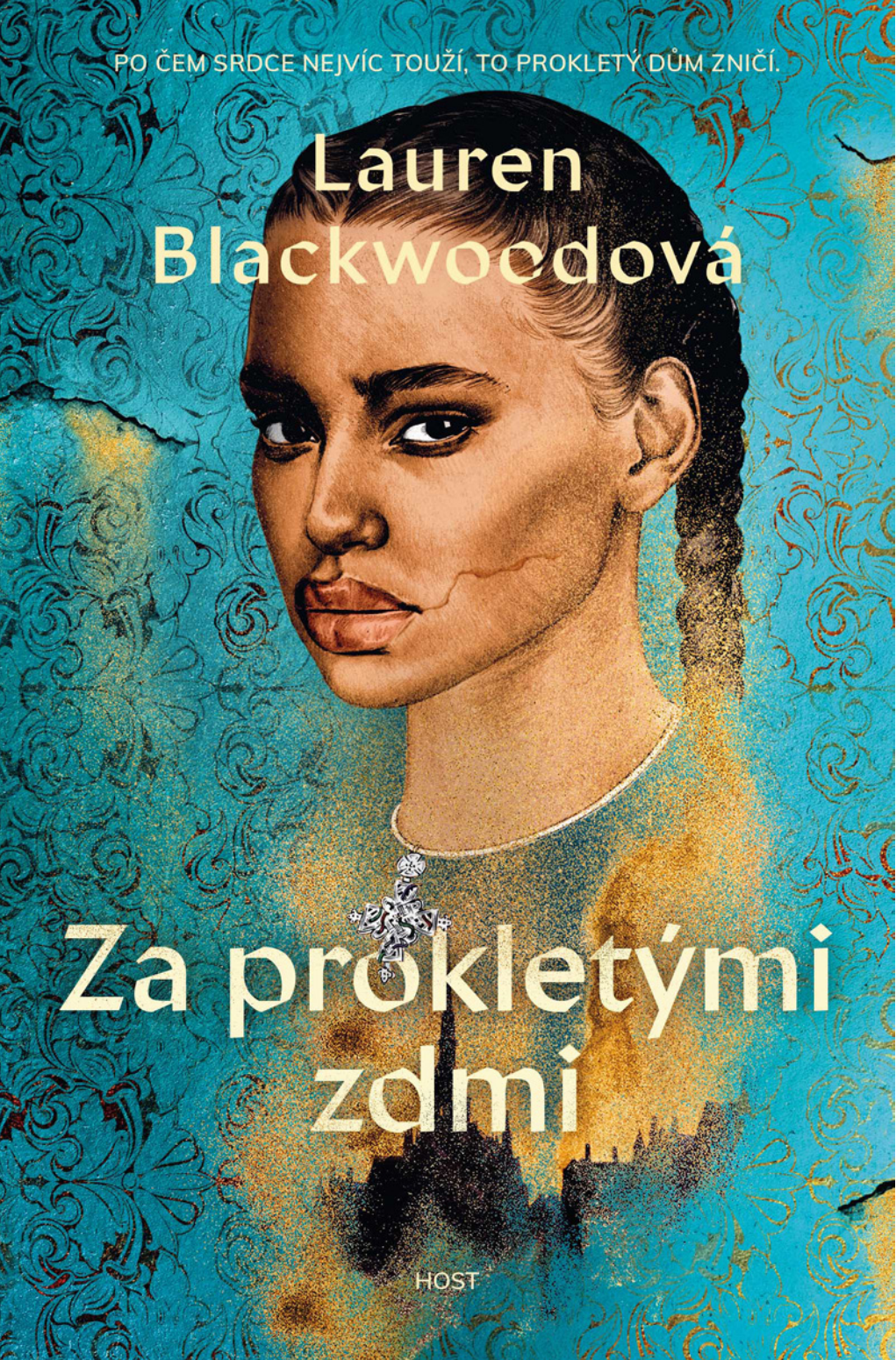

Za prokletými zdmi

HOST

Přeložila Alžběta Kalinová

Lauren
Blackwoodová
Za prokletými
zdmi
Brno 2023

Copyright © 2021 by Lauren Blackwood
Jacket design by Kerri Resnick
Jacket portrait by Palesa Monareng
Cover pictures by DaLiu, Vandathai, Xenya, komkrit Preechachanwate and nonthepcool / Shutterstock.com
Translation © Alžběta Kalinová, 2022
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1489-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-1490-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1491-5 (MobiPocket)

Mým rodičům,
kteří ve mě nikdy nepřestali věřit

Kapitola 1

◆

Opustila jsem stín plachty chránící povoz tažený mulou a vyšla do rozpáleného písku. Okamžitě mě sežehlo parné dusno, jako když se nečekaně rychle rozhoří plameny ohně. Sevřela jsem v dlani cestovní vak a zamžourala do zapadajícího slunce. Horký vzduch vytvářel v dunách iluze života. Občas připomínal vlnky na vodní hladině. Jindy hada hledajícího útočiště pod kamenem. Nebo karavanu z daleka převážející solné desky vysekané z hlubiny pouště určené k prodeji na trhu.

Všechno to byly jen kruté úskoky pouště. Okolo nebylo zhola nic. Nic než já, obchodník, který mě svezl z města, a v dáli se tyčící impozantní masa vytesaná z kamene, jež se měla stát mým novým domovem.

Krepaté kadeře se mi lepily ke spánkům i zezadu na krk. Vytáhla jsem z kapsy upocenou bankovku, ale obchodník zvedl ruce, jako bych mu snad nabízela pavouka. „Nic nechci."

„Jen jako projev vděku," naléhala jsem.

Měla jsem prostě držet pusu. Ten povoz mi seslalo samo nebe, poté co mě šest vozků předtím kategoricky odmítlo. Byla to jednoduchá dřevěná deska se dvěma pevnými koly zavěšená za hřbet upocené muly. Spousta místa, kde jsem se mohla schoulit a odpočinout si, přestože jsem se o něj musela dělit s kupcem a jeho hliněnými

dózami s kořením. Navíc měla stříšku z celty, pod níž se dalo schovat do stínu. *Do stínu.* Ale ta bankovka stejně představovala moje poslední peníze. Přinejmenším do chvíle, kdy za tuhle práci dostanu první výplatu. A krom toho, když už jsem mu měla zaplatit, mohl mě přinejmenším dovézt blíž k bráně.

Ale kupec mě naštěstí začal odmítat ještě vehementněji, a dokonce mě odháněl zdviženýma rukama. „Ať se Bůh smiluje nad tvou duší," řekl mi, načež mulu bez varování pobídl do cvalu, až zvířeti od kopyt odletoval písek. Rychle se otočil a vyrazil na dlouhou cestu pouští zpět.

Mračno prachu, které po něm zůstalo, se přilepilo na každičký zpocený kousek mého těla. Slízla jsem si ze rtů sůl a rozkousala ji.

Písek mi vrásky nedělal. Měla jsem jím už tak obalené vnitřnosti, že jsem ho přestala vnímat. Ale nebyla jsem si už tak jistá tím, že mé vzezření nebude vadit mému zaměstnavateli.

Snad bude mít pochopení. Tuhle práci jsem potřebovala. *Zoufale.* Nedokázala jsem si ani vzpomenout, kdy naposledy jsem jedla pořádné jídlo. S naplněním žaludku jsem spoléhala převážně právě na písek, který obelhával mou mysl a vnucoval jí pocit sytosti. Tahle práce slibovala jídlo i střechu nad hlavou. A v budoucnu i patronát, kterýžto by mi zajistil dostatek práce po zbytek života.

Ale pěkně popořadě.

Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že se ten kupec už nevrátí, a potom jsem si rozepnula límec šatů, vytáhla amulet, který jsem pod ním skrývala, a zkontrolovala, jestli není nijak poškozený. Tenký koptský kříž z ryzího stříbra, který jsem sama vytvarovala v žáru pájecího pera, byl po okrajích opředený různobarevnými nitěmi. Každá vypálená rýha i záhyb, každá řádka barvy násobily ochranu před manifestacemi Oka zla. Jakákoli

nepřesnost by celý talisman mohla znehodnotit a zničit efektivitu štítu. Byl to první skutečný amulet, který jsem kdy vyrobila. Jediný, který jsem kdy vyrobila, jelikož neexistovalo, že by mě Jember kdy nechal plýtvat něčím tak cenným, jako je stříbro, na víc pokusů.

A to nezmiňuju fakt, že takové množství stříbra by člověka uživilo celý měsíc, možná i víc, kdyby jednal střídmě.

Pak jsem si amulet znovu schovala pod šaty a límeček popotáhla tak, aby řetízek nebyl vidět.

Pravidlo přežití, podle něhož mě Jember naučil žít, už když mi bylo pět. *Chraň svůj amulet líp, než chrání on tebe.*

Část pětikilometrového pochodu k zámku jsem strávila tím, že jsem se oprašovala jedněmi ze svých čistých šatů, a zbytek tím, že jsem zírala na blížící se panství. Vypadalo jako z nějaké pohádky. Hnědé, nerovnoměrně opracované kameny ošlehané písečnými bouřemi, ochozy, na nichž možná v dávných dobách stávali císaři, prosklená okna se zdobenými rámy. Věděla jsem, že na úrodnějších pláních jsou takové paláce k nalezení, ale tady? Kdo by chtěl být vládcem té nejrozpálenější pouště na planetě?

Někteří cestovatelé z ciziny tomu říkali exotika. Jiní peklo. Co se vedra týče, ti druzí měli pravdu. Ale dívat se na něj? Nebeský pohled. Sůl a železo halily okolní zem do žlutorezavého hávu, pod nímž poušť vypadala jako plná kouzel. Ale dokonce ani takový div nestačil, aby do zdejších končin přilákal poutníky. V dnešní době už ne.

O to se Oko zla postaralo.

Říká se, že Oko zla bylo prvním projevem hříchu, konkrétně žárlivosti a chamtivosti. V neustálém stavu toužení se přichytává na kohokoli, kdo prahne po tom stejném. Po dobré úrodě, po tom, aby mu v něčem začalo přát

štěstí – dokonce i třeba jen tím, že člověk zatouží po velkém množství komplimentů, na sebe může strhnout jeho pozornost.

Nicméně nejtěžším proviněním se zdálo být materiální vlastnictví, zejména pak přemíra peněz. Většina klientů, pro něž jsem s Jemberem pracovala, spadala do té sorty lidí, kteří trvají na tom, že budou mít domov přeplněný krásnými věcmi. Anebo disponovali větším množstvím peněz, než jaké by mělo být dovoleno vlastnit jednomu jedinému člověku, stejně jako muž, za nímž jsem právě cestovala.

Nezáleželo na tom, že kletba je uzavřená za hradbami jeho sídla nebo že poušť je dokonale bezpečná, pokud víte, jak ji překročit. Když jde o Oko zla, je lepší se pojistit než později litovat.

Už padal večer a slunce jen slabě vykukovalo zpoza horizontu, když jsem konečně došla až k zámku. Nejprve jsem zvedla pěst, abych zabušila na dveře, ale nakonec jsem místo toho zatáhla za pískem obalené lano visící vedle nich. Uvnitř se rozezněl zlověstný zvon, který ohlásil můj příchod.

Čekala jsem nějakých třicet vteřin, možná méně, nevím. Mé rozbolavělé nohy už se nemohly dočkat, až vymění tvrdou zem za opravdovou postel. Jen zvuk kroků mi zabránil v tom, abych za lano zatahala znovu. Dveře se otevřely a mě polil závan studeného vzduchu. Jako by na mě někdo vychrstl kbelík ledové vody. Celá jsem se roztřásla a zalétla rukou k amuletu na prsou. Téměř jsem zapochybovala o tom, zda má skutečně moc ochránit mě před tím, co číhá uvnitř.

Zpoza drobných brýlí s kovovými obroučkami si mě prohlížela bledá, vrásčitá, podmračená žena s šednoucími vlasy. Na sobě měla vlněný svetr a dlouhou sukni z těžké látky. Zvláštní oblečení na pobyt uvnitř, a ještě

k tomu uprostřed pouště. Na pozadí jejího šedého oděvu a kamenné vstupní haly její bledé tváře a ruce vyčnívaly asi jako oloupaná místa na stěně vymalované tmavou barvou.

Zvedla obočí a až příliš dlouho se zdržela pohledem na mém obličeji. Nedívala se mi ale do očí. *Ta má jizva.* Promnula jsem si tvář, jako by mě na ní něco nečekaně zaškrábalo. Kéž bych se jí jen mohla zbavit tak snadno. Vždycky jsem zapomněla, že ji mám, dokud jsem se nesetkala s někým novým, kdo na ni zíral, jako by to bylo třetí oko.

„Ty budeš Andromeda, předpokládám?"

Jen z těch několika slov jsem poznala, že není z našeho kraje. Amharština jí nešla z pusy moc přirozeně. Lepila se jí na patro i na rty.

Pokud se tedy dopředu nerozhodla vychrlit ze sebe tu větu jako kletbu.

Trochu jsem se poklonila, jen aby se mi nerozklepala vyčerpaná kolena. „Ano."

„Exorcistka?"

Exorcistka. Donutila jsem se nezvednout oči v sloup. To slovo je tak vágní, tak omezené. My debterové vedeme mše pomocí zpěvů a hymnů a vykonáváme veškeré pravomoci kněžích, aniž bychom se těšili výhodám plynoucím ze zasvěceného života nebo úctě. Jsme léčitelé. Zběhlí v řemesle. Vyučení naladit se na duchovní svět hlouběji, než by se odvážil kdokoli jiný. Nicméně jsem dospěla k závěru, že kvůli mému zaměstnavateli… „Správně. *Exorcistka.*"

Žena se kousla do rtu. „Vypadáš hrozně mladá."

„Vypadám tak," souhlasila jsem, ale víc to nekomentovala.

„Tahle práce není pro děti."

„Přejete si vidět můj průkaz?"

Před jejím skeptickým pohledem jsem neuhnula ani o píď, ačkoli jsem se tajně modlila, aby ho po mně nechtěla. Zákon už člověka v devatenácti sice považuje za dospělého – dost dospělého na to, aby ho nechal žít na ulici a dennodenně hladovět –, ovšem i já už stačila zjistit, že na to, aby vás brala vážně i starší generace, to nestačí. Čím méně bude mít informací, na základě nichž by mě mohla soudit, tím lépe.

„No… jsi taková malá a vychrtlá," prohlásila, jako by to bylo nějak důležité nebo relevantní. Pak pootevřela dveře víc a já vešla do promrzlého paláce. Musela jsem si dát pozor, abych si nezačala mnout chvějící se paže. „Na druhou stranu, ani ti debterové, co vypadali nóbl, nám moc nepomohli, že ano?"

Takže *věděla*, jak se moje profese nazývá, ačkoli to vyslovila tak divně, že jsem svůj titul téměř nepoznala. *Deb-TERO-vé*, s přízvukem nikoli na první, ale na dvou prostředních slabikách.

S tím za námi dveře zas zabouchla a já se instinktivně rozhlédla po nějakém náhradním východu. „Já jsem Peggy, dělám panu Rochesterovi hospodyni. Pan Rochester bude trvat na tom, abys mi říkala jménem, přestože jsem starší a mělo by to být považováno za nevhodné. Ne ne, nezouvej se, dítě. Tady nikdy nevíš, do čeho šlápneš."

Stála jsem na jedné noze a nazouvala si sandál zpět, když vtom mi rukou, kterou jsem se opřela o stěnu, abych měla lepší rovnováhu, projela mrazivá bolest. Zeď jako by nebyla z kamenů, ale z ledu. Přítomnost zlých duchů místnosti zpravidla ochlazuje, nikdy jsem se ale ještě nesetkala s tím, že až do takové míry.

Peggy mě vedla šerou, svícemi osvětlenou chodbou. Matná skla oken, která dovnitř propouštěla paprsky zapadajícího slunce, viditelnost trochu zlepšovala. Promnula jsem si paže a sevřela v dlani stříbrný amulet, který

se mi houpal na prsou. Když bylo poblíž větší množství manifestací – fyzických známek přítomnosti Oka zla –, většinou jemně pulzoval, ale ještě nikdy ne tak vehementně jako dnes. V podstatě jsem cítila, jak se manifestace vlní po vysokém stinném stropě jako masa netopýrů, aby uhnuly před dosahem moci amuletu.

„Na to, abych tě tu se vším seznámila, máme jen pár hodin," prohodila Peggy, zatímco mě vedla nahoru po schodech. Zpomalila jsem a srovnala s ní krok. „Zjevení začíná přesně v deset. Tou dobou už musí být každý zamčený ve svém pokoji. Bez výjimek. Pokud nebudeš, ochrání tě jen Bůh."

Domnívala jsem se, že představa prokletého domu nahání člověku, který neví, jak ho očistit, strach, ale do té doby jsem se ještě nesetkala s manifestací, která by dokázala bojovat s mocí byť jednoho z mých slabších amuletů. „Pozdě v noci se mi pracuje nejlíp. Odhadnout správně Oko zla je pro mě snazší, když můžu vidět jeho projevy."

Peggy sklonila bradu a zadívala se na mě přes obroučky brýlí. „Říkalas, že už jsi to dělala?"

„Mnohokrát." Jednotlivé místnosti. Ne celý dům, natož palác. Ale jenom Bůh ví, kdy, pokud vůbec, by se mi naskytla další taková nabídka, vzhledem k tomu, že jsem neměla licenci. Trochu lhát bylo jistější.

„Tak o tom si můžeš promluvit s panem Rochesterem. Do té doby ze sebe nedělej žádnou důležitou dámu a nezačínej si vymýšlet vlastní pravidla." Kousek od schodů otevřela dveře. „Tohle bude tvůj pokoj. Správně bys měla bydlet dole se služebnictvem, ale pan Rochester tě chtěl mít jen přes chodbu. Je to malá místnost, ale stejně se nezdá, že bys s sebou měla moc věcí."

Žena pracující pro muže, jehož sídlo je prokleté Okem zla, nepůsobila jako někdo, kdo by měl soudit chudou dívku za nedostatek vlastnictví… ale nemělo smysl se

o to hádat. Měla jsem střechu nad hlavou. Měla jsem co do úst. Žádný Jember mi neporoučel, abych pro něj kradla drogy.

Zhluboka jsem se nadechla a tu vzpomínku zaplašila.

Važ si toho požehnání, Andi. Jsi v bezpečí.

„Díky," řekla jsem a vešla dovnitř.

„Za hodinu se podává večeře," informovala mě žena a přejela pohledem mé jednoduché, od písku špinavé šaty. „Věřím, že máš něco lepšího, do čeho se můžeš převléknout?"

Ostudu jsem zamaskovala předstíraným uhlazením cestovní brašny. Ten hloupý, zběsilý kupec.

Žena si krátce odfrkla a bez dalšího slova mě opustila.

Kapitola 2

◆

V rohu místnosti stála káď s vodou. Tu musel někdo doplnit nedávno, jelikož na ní byla jen tenká vrstva ledu, kterou jsem jednoduše roztříštila dnem rendlíku. Trochu vody jsem si nabrala a zavěsila rendlík nad oheň, abych ji ohřála. Potom jsem z prádelníku u postele vytáhla jeden hadr a drhla se a drhla, dokud se z vařící vody nestala zase ledová. Nemyla jsem se už tak dlouho, že jsem málem zapomněla, že pod vší tou špínou mám také kůži. Kousek másla z kostičky, kterou jsem vyobchodovala minulý týden, jsem využila k hydrataci rozcuchaných vlasů a tmavé zarudlé pleti. Pak jsem si vlasy spletla do dvou dlouhých, úhledných francouzských copů. Nic *lepšího*, do čeho bych se mohla obléknout, jsem neměla, měla jsem ale šaty, které se nevykoupaly v písku a potu. Ty musely stačit.

V pokoji stálo velké zrcadlo a já se neviděla tak dlouho, že mě pohled na můj odraz poněkud znejistil. Obličej jsem nijak vylepšit nemohla. Mé rty působí vůči bradě příliš velké a má brada je zas příliš kulatá na to, jak úzký mám nos, který prostě nesedí k mým lícním kostem. Ty nejsou ani zaoblené, ani výrazně řezané. A nejhorší ze všeho je ta ošklivá, trochu vystouplá jizva, co se mi táhne z horního rtu až vysoko nahoru po tváři. Nejde o žádnou záměrnou ukázku krásy rituální skarifikace,

nýbrž o pozůstatek brutální chyby, který je všem na očích.

Vypadala jsem jako nevzhledná, poněkud znetvořená panenka. Aspoň jsem ale nevypadala jako bezdomovec. Pan Rochester by se v žádném případě neměl dozvědět, že mě vytáhl přímo z ulice.

Pokud v pokoji vůbec byly nějaké hodiny, ani jsem se je neobtěžovala hledat. Roky práce placené od hodiny, přestože většinu z nich jsem strávila doprovázením Jembera, mi pomohly vyvinout vnitřní smysl pro čas, který fungoval stejně přesně. Tudíž jsem za deset minut celá zamířila dolů po schodech, abych našla jídelnu.

V každém pokoji hořel oheň v krbu, jinak však nikde žádný zdroj tepla ani světla nebyl. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tím, že by tak barevně vyzdobený dům působil až tak… bezbarvě. Všude byly koberce, polštářky, koše i tapiserie v tradiční zelené, žluté a červené. Jenže působily jako bez života, vyšisované sluncem a věkem. Všechny ty krásné, ručně vyráběné předměty doplňovaly zdi a nábytek, které jako by pocházely z jiného světa. Přemíra zlata, filigránu, ozdob a přehuštěných vzorů nechávala interiéru jen málo prostoru, aby mohl dýchat. A to ani nezmiňuju fakt, že všechno působilo jaksi špatně. Třeba tapiserie na stěně nevisela rovně, pár koberců neleželo uprostřed, nábytek byl rozmístěný zvláštně… ať už měl vybavení prostor na starosti kdokoli, řád ani estetika jednotlivých pokojů ho nezajímaly.

Centrální hala měla tvar velkého čtverce, a než jsem ho obešla a dostala se na druhou stranu schodů, Peggy spolu s třemi dalšími lidmi už stáli dole a něco si šuškali. Jeden z nich, starší pán s knírkem, si mě všiml a šťouchl do Peggy a i zbylí tři se na mě zadívali. Na zlomek vteřiny jsem zbystřila a nahmatala nůž ukrytý pod šaty, ale

rozum mě rychle uklidnil. Stáli s Peggy, což znamenalo, že tam nejspíš také pracují, stejně jako ona.

Ihned jsem poznala, že Peggy jediná vůbec netráví čas venku, jelikož její obličej měl barvu stěn, zatímco tváře ostatních byly rudé od sluníčka. Ještě nikdy v životě jsem neviděla tolik bělochů na jednom místě. Naše země na rozdíl od jiných neprošla kolonizací, takže se má zkušenost s nimi omezovala na ojedinělé misionáře nebo aktivisty, kteří byli vždy moc hodní.

Nejspíš to ale celé dávalo smysl. Nikdo z místních by se neodvážil vkročit do domu tak nasáklého přítomností Oka zla. Zaměstnání cizinců, kteří nejsou s kletbou obeznámeni, garantuje, že takový pracovník neodejde, pokud bude dobře placený.

„Tohle je Andromeda," představila mě Peggy. „Ta debtera."

„Konečně jste kápli na tu správnou." Muž ve středním věku s černými vlasy prošedivělými na spáncích poplácal Peggy po zádech. Snad až příliš silně, jelikož Peggy se na něj zamračila a odehnala ho.

„To samé říkáš úplně pokaždé, Tome," podotkla žena s jasně oranžovými vlasy a zvláštně modrýma očima a zamračila se na mě. „Nemůže jí být víc jak šestnáct."

„To sice ano, ale zažila válku," odpověděl Tom a ukázal na mou jizvu. Měla jsem co dělat, abych ji neskryla pod dlaní.

Původně jsem myslela, že Peggy má jednoduše ráda, když jí šaty ladí k její zasmušilé nátuře, ale i ti tři ostatní byli oblečení ve stejné šedé barvě splývající s ponurými stěnami. Je nicméně spravedlivé dodat, že se patrně nejednalo ani tak o módní rozhodnutí, jako spíš o to, že vlna byla barvená v jednom sudu. I tak bylo zvláštní, jak dokonale ladili s domem. Jako duchové odění do stínů.

„Tohle je Tom," sdělila mi Peggy. „Ten tu má na starosti údržbu. Tady Emma mi pomáhá s vařením a spravováním. A Edward" – starší pán, z jehož očí čišela dobrota, na mě kývl a pousmál se – „se stará o koně. S úklidem tu pomáháme všichni," dodala a významně se na mě podívala. „Což platí i pro tebe."

Byla jsem placená za to, že očistím dům od Oka zla, ne od špíny, ale to jsem se rozhodla vyjasnit si až s panem Rochesterem. „Tak obrovský palác a starají se o něj jen čtyři lidi?"

„My jediní jsme zbyli," hlesla Emma.

Všichni se ponořili do vážného ticha. Jak také jinak, odpověď byla nasnadě i bez ptaní. Zbytek zaměstnanců odešel. Emma se opřela o Toma a on ji láskyplně pohladil po hlavě. Když si Edward odkašlal, znělo to do ticha úplně ostře.

„Proč tu nikdo nenosí amulet?" osmělila jsem se.

„Pověrčivé nesmysly," odtušila Peggy a mávla rukou, jako by ta slova snad smrděla. „Nás chrání náš Bůh."

Podívala jsem se po ostatních, ti se ale patrně záměrně vyhýbali očnímu kontaktu. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se nezmít popuzeně. „Sloužíme stejnému Bohu. Stvořil lékaře, aby předepisovali léky, stejně jako stvořil debtery, aby vyráběli amulety."

„Jen babské povídačky," odfrkla si Peggy hrubě a já se musela kousnout do jazyka, abych na ni nevyjela. Pak ukázala do jedněch dveří, které zářily jasněji než ostatní. „Večeře se podává v jídelně."

„Hodně štěstí," popřál mi Tom a věnoval mi povzbudivý úsměv.

„Žádné štěstí není," připomněla mu Emma, zatímco všichni čtyři vyrazili chodbou. „Přesně v tom to celé vězí."

Když jsem vešla do jídelny, měla jsem pocit, jako bych vpadla do nějaké seance. Krom podlahy zářily snad na

každém povrchu hořící svíce. Kolem dlouhého stolu z masivu stály výstředně zdobené židle. Ten pokoj byl určený k pořádání hostin, a přesto v čele stolu seděl osamocený muž v dlouhém plášti a tmavé košili s vysokým límečkem. Musel mě slyšet vejít, protože se otočil a věnoval mi úsměv, který zářil jasněji než všechny svíce v místnosti.

Dokonce i v šeru jsem poznala, že je pohledný. Husté zvlněné vlasy nosil pečlivě zastřižené nakrátko, po stranách a vzadu ještě výrazněji. Lícní kosti měl jak z vyhlazeného kamene, nos široký a symetrický a vrásky od smíchu jako by velebily úsměv, jejž zdobily. A já se začínala téměř bát, že pokud jeho sytě hnědá pleť vypadá i za denního světla stejně andělsky, jako když její tón podbarvuje světlo plamenů, nejspíš těch několik následujících měsíců nepřežiju.

Byl krásný. A mě najednou napadlo, že by mu nemuselo být jedno, že já nejsem.

„Vy jste Andromeda?“ řekl, odsunul stranou několik svitků a vstal. „Vítejte. Pojďte se posadit.“

„Přidají se k nám i ostatní?“ zeptala jsem se.

„Brzy, doufám. Ale to nevadí, můžeme začít bez nich,“ ujistil mě a ukázal na stůl plný horkých pokrmů. „Po cestě musíte být hladová.“

Popošla jsem ke stolu blíž a uctivě se zastavila pár kroků od svého hostitele. Na krku měl zavěšený stříbrný amulet podobný tomu mému. Úzký a plochý, s obvyklými rytinami a barevnými vlákny, které by člověk na víceúčelovém amuletu čekal. Aspoň byl rozumnější než Peggy.

Několik dlouhých vteřin jsme zůstali stát. Jeho hřejivý úsměv se pozvolna změnil ve strnulý zdvořilostní a mně najednou došlo, že slušně vychovaný muž se nebude dotýkat ženy, kterou nezná. Nabídla jsem mu tedy ruku. On mi s ní jemně potřásl, načež jsem zaskočeně ustoupila,

každý sval napjatý a připravený zareagovat, protože se pohnul… aby mi odsunul židli. Polkla jsem a do tváří mi stoupla rozpačitá horkost. *Už nejsi na ulici. Nikdo se tě nechystá napadnout. Nikdo se tě nechystá okrást.* Rychle jsem se posadila a sklonila hlavu, aby si nevšiml, jak jsem zčervenala, a dovolila mu, aby mi židli přisunul. Dokonce jsem se vydržela nehnout, i když mi přes ramena přehodil vlněnou deku.

„Dnes večer se budeme muset obsloužit sami," řekl. Nemohl to být nikdo jiný než pan Rochester. Znovu se posadil a posunul přede mě menší mísu. Zvedla jsem nad ni ruce a on mi je v tichosti polil vodou. „Navzdory rozloze domu tu není mnoho sloužících. Jen málo lidí je ochotno pracovat v prokleté domácnosti."

Sloužící. Já nikdy neměla ani matku. Nicméně jsem zdvořile přikývla, když mi podal malý ručník. „Dokážu se přizpůsobit."

„Výborně. Člověk nikdy neví, co se v tomhle domě… vida." Nejdříve se zatvářil trochu překvapeně, ale hned se zas oslnivě usmál, když jsem mísu přesunula před něj. Hosté obyčejně ruce hostitelům nemyjí, ale měli jsme omezené možnosti. „Díky."

Opláchla jsem mu ruce, on si je osušil a pak pronesl nad jídlem modlitbu.

„Doufám, že se neurazíte, že se ptám," řekl potom pan Rochester, „ale proč vám Jember nedal doporučení?"

Pochopitelná otázka, na kterou jsem ovšem nehodlala odpovědět upřímně. Jember mě sice vychoval a udělal ze mě debteru, ale také mě nejdříve koupil od mých vlastních rodičů. Lidé, kteří děti kupují, si jich nikdy nemůžou vážit natolik, aby napsali dopis, v němž by vychvalovali jejich úspěchy. A krom toho, i kdyby na to měl nějakým zázrakem srdce, stejně by se s tím neobtěžoval.

„Měl tolik práce, že ho nestihl napsat," odpověděla jsem a snažila se necpat si do úst příliš jídla naráz. Nejedla jsem dva dny, ale to nemusel nikdo jiný vědět.

„Skutečně?" Pan Rochester si mě chvíli prohlížel a já si uvědomila, že od chvíle, kdy jsem naposledy promluvila, do sebe rvu už čtvrté sousto. *Zpomal.* „Nejde o to, že bych pochyboval o vašich schopnostech. Vaše resumé je velice slušné, jen zřejmě neznám nikoho, kdo by mohl ohodnotit vaši práci."

Jak by mohl. Jakmile jsem do jeho domu vkročila, bylo jasné, že se pohybujeme ve velice odlišných společenských kruzích. Lidé jako on si najímali lidi jako Jember, který byl nejlepším debterou své generace, licencovaným a podporovaným velice vlivným chrámem. Lidé jako on obcházeli lidi jako já – bez licence, bez požehnání chrámu, protože jejich zahořklý učitel s nimi vyrazil dveře dříve, než si mohli cokoli z toho zasloužit – širokým obloukem.

„Spolu s Jemberem jsem za klienty cestovala do mnoha vesnic. Ty, kteří žijí daleko, nejspíš opravdu neznáte."

Pan Rochester se zatvářil trochu rozpačitě. „Ano, jistě. Neměl jsem v úmyslu cokoli naznačovat." S tím sáhl do svého kufříku pro desky, položil je přede mě, vytáhl z nich několik papírů a ty dal navrch. „Toto je vaše smlouva. Samozřejmě si ji pořádně projděte, než ji podepíšete. Většina bodů je standardních. Hrazený pokoj a ubytování, jídlo i vybavení. Vím, že za vaši práci se většinou platí od hodiny, ale domnívám se, že navrhovaná týdenní částka nám bude oběma vyhovovat víc. Krom toho je tam ještě poněkud méně standardní seznam pravidel, jimiž se budete muset řídit."

Položil přede mě seznam očíslovaných bodů a ukázal na první řádku. „Nejpodstatnější pro vás budou tato první dvě pravidla. Zákaz opustit pokoj po desáté večer

a povinná účast na společenském posezení po večeři. Ostatní jsou trochu triviální, ale Magnuse dost vyvádí z míry, když se do puntíku nedodržují."

Před zákazem vycházení mě Peggy varovala, ale povinná společenská posezení? „Magnus, kdo je to?"

„Magnus Rochester, majitel panství."

„Omlouvám se vám, pane. Takže vy nejste…?" Odkašlala jsem si. „Domnívala jsem se, že majitelem panství jste vy."

„Ach," zasmál se lehce. „Ne. Omluvte mě, byl bych přísahal, že jsem se představil. Říkejte mi Esjay. Jsem právní zástupce rodiny pana Rochestera."

„Kde je potom pan Rochester?"

„Jsem si jist, že tu bude co nevidět. Nicméně dává přednost oslovení Magnus. Formální tituly nejsou třeba, jak je uvedeno v bodu dvacet tři pracovní smlouvy."

Vtom se nahoře od schodů ozvala rána, jako když bouchnou dveře, a já zaslechla vzdálený křik.

Esjay zdvořile sepjal ruce, nosem se zhluboka nadechl a vydechl a usmál se na mě. „Nakonec se zdá, že se k nám Magnus dnes večer přece jen nepřidá. Rád s vámi ale celý kontrakt projdu a zodpovím veškeré otázky, které byste…" Další rána, tentokrát připomínající spíš výstřel. Esjay rychle vstal, až jeho židle zaskřípala o dřevěnou podlahu. „Omluvíte mě na okamžik?" vyhrkl a spěšně odešel.

Slyšela jsem, jak v polobotkách běží nahoru po schodech. Olízla jsem si prsty a vydala se za ním.

V patře mě zarazil křik. Zastavila jsem a zaposlouchala se. Peggy s Esjayem stáli na chodbě o kus dál a mluvili do pootevřených dveří, z jejichž druhé strany na ně někdo řval. Hádka skončila tím, že se jim dveře zabouchly přímo před obličeji.

Esjay poplácal Peggy po ramenou, načež se obrátil mým směrem. Vypadal téměř vyděšeně, když mě tam

spatřil stát, pak se ale zas usmál a vydal se za mnou. „Obávám se, že dnes večer není vhodná doba k probírání obchodních záležitostí. Co kdybyste si smlouvu dnes prošla a já se stavím zítra, abychom ji mohli probrat?“

„To je vždycky tak pošetilý?“

„Kdepak…“ Esjayův úsměv pohasl. „Není na tom dnes dobře. Většinou mívá lepší náladu. Ale ta kletba, to zlo v tomhle domě…“

„Se na něm občas podepíše,“ dokončila jsem za něj myšlenku. Totéž platilo o všech domácnostech, které jsem očistila. Majitel vždy trpěl nejvíc.

Esjay přikývl a odkašlal si. „Zítra to bude lepší. Vždycky je.“

„Esjayi?“ oslovila jsem ho. Už kráčel dolů ze schodů, ale když zaslechl můj hlas, pootočil se ke mně. „Co ten výstřel?“

Esjay se zasmušil a zadíval se na zábradlí, jako by se to pokoušel skrýt. „Nikdo nebyl zraněn.“

„Věř mi, děvče,“ procedila Peggy a protáhla se těsně vedle mě, přestože chodba byla dost široká na to, aby mohla volně projít, „zbraně jsou to poslední, čeho by ses tu měla bát.“

„Peggy,“ hlesl tiše Esjay, jako by ji prosil, načež se na mě podíval. „Pochybuji, že se svými zkušenostmi budete mít sebemenší problémy. Vrátím se zítra večer, před večeří.“

„Dnes večer pana Rochestera neobtěžuj,“ sykla na mě Peggy a vydala se po schodech dolů. Znělo to tak jedovatě, až jsem stiskla ruce v pěst. Ještě jsem v tom zámku nestrávila ani celé dvě hodiny a už jsem tu ženskou nemohla vystát.

Počkala jsem, než oba zmizeli za roh, a potom jsem zamířila k oněm dveřím a zaklepala.

Zaslechla jsem otrávený povzdech, těžké kroky doprovázené jakýmsi cinkáním a pak se dveře se zavrzáním

pootevřely. Z toho chladu, který na mě zavanul, mi naskočila husí kůže. Amulet na mé hrudi začal zuřivě pulzovat. „Říkal jsem, že nemám hlad, Peggy," zavrčel zpoza dveří něčí hlas. Pan Rochester se očividně skrýval, jelikož to jediné, co jsem viděla, byl kousek temné stěny v jeho pokoji.

„Peggy šla dolů," řekla jsem. „Já jsem Andromeda."

„Kdo?"

Zaváhala jsem. „Najal jste mě, abych očistila vaše sídlo od Oka zla."

„Co abys?"

Copak neví, co se děje v jeho vlastním domě? „Od nadpřirozených jevů, ke kterým na zámku dochází."

„Počkat, kdo že jsi?"

„Andromeda. Debtera, kterou jste si najal, pane. Chtěla jsem si s vámi promluvit o zákazu vycházení…"

„Jestli nechceš být sežraná zaživa, do deseti večer se zamkni v pokoji. A teď táhni od mých dveří, ksakru." S tím jimi práskl a já slyšela, jak se od nich vzdaluje.

Nadechla jsem se, abych se trochu sebrala.

Nezapomeň, kdes byla ještě dnes ráno, Andi.

Probudila ses ve stájích mezi stádem koz. Jednoho otrapu jsi musela zahnat kamenem.

Trochu potrhlý zaměstnavatel je proti tomu nic.

Potřetí a naposledy jsem se zhluboka nadechla a pak se vrátila dolů dojíst večeři.

Kapitola 3

◆

Nezajímalo mě, co Peggy nebo pan Rochester říkali. Manifestace jsou vždy nejaktivnější v noci a já si nehodlala nechat ujít příležitost je zhodnotit. Chtěla jsem si udělat lepší obrázek o tom, s čím budu mít tu čest, až dostanu stříbro potřebné k výrobě ochranných amuletů, které je očistí.

Minutu před desátou jsem vkročila do chodby a čekala. V domě panovalo ticho, až na slabou ozvěnu hudby linoucí se z přízemí. Ztišené struny drnkaly úzkostlivou, melancholickou melodii ladící s napětím, které jsem sama cítila. S Jemberem jsem takhle nervózní nikdy nebyla. Ovšem s ním jsem sama odváděla práci jen výjimečně, já hlavně pozorovala. A krom toho, očekávání je vždycky horší než zjevení sama o sobě.

Jediný způsob, jak opravdu zjistit, s čím mám tu čest, byl zažít to bez štítu amuletu. Proto jsem přívěsek sevřela v dlani, zašeptala rychlou ochrannou modlitbu, pověsila ho zevnitř na dveře svého pokoje a zavřela je.

Vzápětí začal hlubokým, zvláštním tónem odbíjet zvon. Velké hodiny stojící naproti schodům až dosud celý večer mlčely, ale teď na mě začaly plny hrůzy volat varování. *Tři… čtyři…* Každé další odbití přehlušilo ozvěnu předcházejícího úderu zvonu. *Sedm… osm…*

Podivnou hudbu a odbíjení hodin nahradilo vytí větru, který se do mě opřel jako písečná bouře a začal mnou pohazovat ze strany na stranu. Končetiny mi během několika vteřin zdřevěněly, ale ne natolik, aby to otupilo pocit, že se do mě ve vysoké rychlosti zabodávají mrazivé jehličky. Rozkročila jsem se, abych měla lepší stabilitu, a zakryla si tvář pažemi. Šaty mi šlehaly kolem nohou. V dunění větru jsem rozeznávala ještě zvuky škrábání, bušení, sténání a vrzání dřevěných prken.

Zjevení začalo.

Bylo silné, což dávalo tušit vážnost prokletí. Jenže já byla zmrzlá na kost. Musela jsem pracovat rychle, zhodnotit co možná nejvíc jednotlivých manifestací, abych věděla, jaký typ amuletu na ně vyrobit. V duchu už jsem viděla a cítila, jaký tvar budu muset pájecím perem ze stříbra vytvořit. Jako byste na černou tabuli hodili bílý prášek, tak mi v mysli vyvstávaly siluety jednotlivých manifestací, které jako by se přilepily k neviditelnému lepidlu a vytvořily jasný vzor. *Linka, linka, oblouček, linka, tečka, linka.* Nebo aspoň za běžných okolností byl jejich vzor jasný. V tu chvíli jsem jich ale vnímala stovky, překrývaly se a navzájem se do sebe zamotávaly. Bylo jich příliš, než aby šlo rozeznat jednu od druhé.

Mohla jsem ale vybrat jednu a na tu se soustředit. Tu nejjednodušší, na které bych mohla hned další den začít pracovat. Všechny byly vzájemně propojené. Když očistím dům od jedné manifestace, bude jednodušší postarat se o další.

Vítr sfoukl všechny svíce, takže jediným zdrojem světla se pro mě staly slabé měsíční paprsky prosvítající okny na konci chodby a dole v hale. V nich jsem pod schody a na stropě v prvním patře zahlédla neurčité stíny čehosi, co vypadalo jako hejno krys. Jako přelévající se vlny drobných temných stvoření pobíhajících kolem

a po sobě navzájem. Ani pod nimi nebylo vidět žádné dřevo. Pravděpodobně se nejednalo o skutečné krysy, ale dokud jsem si tím nemohla být jistá, nehodlala jsem tím směrem jít. Krom toho, to vrzání dřeva se ozývalo ze schodiště. Dřevěná prkna na něm se viditelně vzdouvala, až praštělo. Lámala se.

Sehnula jsem se a dotkla se hluboké praskliny na prvním schodu. Prsty jsem se zastavila na jejím okraji, jako by byla jakousi barikádou. Pod ní se dál skrýval pevný schod. Prasklina na něm byla pouhým přeludem.

Tahle manifestace nebyla ani hmatatelná. Jinými slovy, byla slabá. Rozhodla jsem se, že s tou bude ideální začít.

Bohudíky jsem ji našla rychle, jelikož kůži už jsem neměla jen rozbodanou a rozpálenou, ale přestala jsem ji cítit docela, což mě trochu vyděsilo. Takhle mi žádná manifestace ještě nikdy neublížila. Ale zatím jsem žádnou nezažila bez svého amuletu. Potřebovala jsem si ho zas nasadit. A to rychle.

Spěšně jsem vyrazila ke dveřím. Měla jsem co dělat, abych se udržela na nohou. Vtom jsem zakopla – nebo mi *něco* podrazilo nohy – a spadla jsem plnou vahou na podlahu, jako by mě na ni vítr záměrně srazil. Zalapala jsem po dechu, ale naštěstí se mi podařilo pád zbrzdit těsně předtím, než bych se praštila do obličeje.

Ať už mi ale podtrhlo nohy cokoli, pořád to tam bylo. Kopla jsem do toho, ale když mě to popadlo za chodidlo, vyjekla jsem. Vyškrábala jsem se na nohy a začala se rozhlížet tmou. To *cosi* mě vzápětí sevřelo pevněji a já rychle zadupala, abych to setřásla, a rozběhla se ke svému pokoji. Jenže jakmile jsem otevřela dveře, chytilo mě to znovu, tentokrát kolem kotníku, a přikovalo na místě. To sevření mi připadalo děsivě povědomé, a když jsem sjela očima k zemi, měsíční svit pronikající oknem mi ukázal ruku

trčící přímo z podlahy a dlouhé prsty semknuté kolem mé nohy.

„Pusť!“ vykřikla jsem a vší silou kopla, abych se vyškubla, jenže jednu ruku hned nahradila jiná a vzápětí mě další popadla za zápěstí. Vyskakovaly z podlahy i ze stěn jako pavouci. Jakmile jsem se jim vyprostila, cítila jsem, jak mě za vlasy popadly další prsty, těsně u konečků, a strhly mě zpět. Zády jsem narazila do stěny, kde se po mně hned začaly sápat další ruce, aby mě udržely na místě. Byla jsem jen krok ode dveří, od svobody, a nemohla jsem se k nim dostat.

Stejně jsem se ale rvala dál, protože nic jiného neumím. Manifestaci jsem kopala a mlátila, dokud jsem nerozdrtila dost prstů, aby se mi podařilo vytrhnout z jejich sevření. Pak jsem vběhla k sobě do pokoje, zabouchla za sebou, ihned si nasadila amulet a přitiskla si ho k prsům. Vzápětí jsem zamkla, a ještě dveře zatarasila těžkým křeslem. Najednou mě přemohla naprostá slabost. Svezla jsem se k zemi a stočila se u krbu do klubíčka.

Byla jsem zmrzlá na kost a rozhodně ne čistě vinou toho větru.

Dobrý Bože… do čeho jsem se to dostala?

Kapitola 4

◆

Moje první zjevení bylo děsivé. Odehrálo se ještě předtím, než Jember začal pracovat pro chrám a my se odstěhovali z toho daleko nebezpečnějšího města i jednopokojové chatrče z dřeva a hlíny s plechovou střechou, kde v noci nemohl nechat pětileté dítě samotné. Proto mě vzal za jedním klientem s sebou. Musela jsem s ním prosedět celé zjevení. Tehdy jsem skrz roztřesené prsty pozorovala, jak pracuje, a několik následujících týdnů mě pronásledovaly noční můry o dlouhých nehtech plížících se po stěnách jako štíři.

Nakonec jsem si na zrůdy zvykla. Nakonec jsem se naučila, že svět je daleko děsivější než cokoli, čím se může projevit Oko zla. Dětství a dospívání bez špetky soucitu mě zanechalo zjizvenou, doslova, takže se mě žádná kletba nemohla dotknout ani prstem.

Ovšem po první noci strávené v tomhle domě jsem pochopila, že jsem se spletla. Můj Bože… jak jsem se jen mohla takhle mýlit?

Nevzpomínala jsem si, že bych se nějak vyškrábala do postele, nicméně jsem se probudila zachumlaná v peřině, celá rozechvělá. Ani nevím, jestli kvůli chladu, nebo přetrvávající hrůze.

Vichr. Palčivý mráz. Drsné ruce. Všechno mi to připadalo zcela skutečné, ačkoli z toho zbyla jen vzpomínka na noční můru.

Byla jsem tak nervózní, že jsem se málem neodvážila vystrčit nos z pokoje. Ale pak jsem si uvědomila, že jsem si přijela na sebe vydělat, ne se celý den schovávat v posteli. Ještě pod peřinou jsem se oblékla, načež jsem se přinutila vylézt ven. Jakmile jsem stoupla na podlahu, projel mi nohou ledový chlad. Došlo mi, že pokud chci přežít následujících několik týdnů, budu muset požádat o nějaké teplejší oblečení. Ovšem po rozhovoru s panem Rochesterem z předešlého večera jsem pochybovala, že uspěju.

Rozhodla jsem se požádat Esjaye. Ten jediný z celého domu působil jako člověk, který má rozum.

Zastavila jsem se u dveří a zadívala se do krbu, v němž plápolal oheň. Někdo musel v mém pokoji být. Teplo bylo sice příjemné, nicméně pomyšlení na to, že někdo si odemkl a vešel, zatímco jsem spala, mě trochu vyděsilo.

Vždyť jsem se uvnitř i zabarikádovala. Počkat, skutečně? Protože křeslo teď stálo na svém původním místě u krbu, jako bych se ho nikdy ani nedotkla.

Rychle jsem vyšla na chodbu. Zavřené dveře Rochesterova pokoje jsem jen přelétla pohledem a vydala se dolů po schodech. Vypadaly úplně v pořádku. Nikde žádné hromady krys ani sápající se paráty, díky Bohu. Zdálo se, že veškerá spirituální aktivita v domě utichla.

Ještě jsem ale nepodepsala smlouvu. Ještě jsem měla čas utéct.

Utéct zpátky k čemu?

Potřebovala jsem peníze. Neměla jsem se kam vrátit, jedině na ulici. Navíc se pobyt v paláci pojil s mnoha výhodami. Přesto mě představa, že zde budu čelit dalšímu zjevení, děsila k smrti. Jako bych předešlou noc prožila své první zjevení znovu, jen desetkrát silnější.

Rozhodla jsem se, že odteď budu pracovat přes den.

Nevím proč, ale když jsem zahnula za roh do jídelny, skoro jsem čekala, že mě tam uvítá nějaká mrtvola.

Na mysli mi vytanula vzpomínka na poslední mrtvé tělo, které jsem viděla. Tehdy mě Jember přiměl vykopat jámu. Říkal tomu „cvičení na posílení charakteru“. A když jsem ho pak později sledovala, viděla jsem, jak do ní hází cosi podezřele lidského tvaru zamotané v hrubém plátnu. Zvědavost mě ale rychle přešla. Nikdy jsem se ani nezeptala, jak to tehdy bylo, a Jember nebyl z těch, kteří by někoho zabili a pak si o tom povídali.

Za rohem nicméně nic mrtvého nečekalo, pokud nepočítám Peggyin mrtvolně vážný pohled, který mi věnovala, jakmile vyšla z kuchyně.

Na stůl položila misku, z níž stoupala pára. „Pojď se najíst, dítě,“ vybídla mě, jako bych přišla pozdě. Beze slova jsem se posadila k jakési hnědé břečce. Nejspíš to byla nepovedená kaše. Ať už včerejší večeři vařil kdokoli, dnes ráno měl očividně volno. Bylo nicméně požehnání, že jsem vůbec měla co jíst, navíc pěkně teplého.

„Peggy.“ Ve dveřích jídelny se zjevila Emma. Tváře měla rudé a ztěžka oddechovala, jako by předtím měla naspěch. „Nevidělas Edwarda?“

„Dívala ses ve stájích?“ odsekla Peggy ostře.

„Tam není,“ odpověděla s vykulenýma očima Emma. „Myslíš, že…?“

„Bude tam,“ sykla Peggy tak příkře, až jsem sebou trochu trhla. „Jistě že tam bude. A jestli ne, tak bude někde jinde. Běž si dál po svých.“

Emma zaváhala. Oči se jí ve světle ohně trochu leskly. Pak ale zas zmizela za rohem a zůstala jen ozvěna jejích rychlých kroků.

Jedna věc byla jistá. Musím udělat všechno pro to, abych se Peggy co nejvíc vyhnula. Kdybych svému zaměstnavateli probodla hospodyni, nejspíš by to splňovalo podmínky pro okamžité ukončení pracovního poměru, přestože se chovala skutečně opovrženíhodně.

Spořádala jsem kaši, vypila hrnek vody a vydala se za Peggy na chodbu. Držela jsem si však od ní uctivý odstup několika kroků, jelikož ruce měla zastrčené v kapsách zástěry a mě ničilo, že jí na ně nevidím. Hloupost, když se nad tím zamyslím. Peggy se mě jistě nechystala napadnout. Byla neurvalá, to ano, ale zjevně žádná vražedkyně. A i kdyby ano, já měla rychlejší reflexy.

Teď jsi v honosném paláci, Andi. Tak už přestaň uvažovat jako na ulici.

Peggy zahnula za roh a já přidala, abych ji dohnala, přičemž jsem málem vrazila do jiné ženy. Vypadala o něco starší než já. Hlavu měla vyholenou a kůži tmavou a hladkou. V jednoduchých žlutých šatech doslova zářila. Její oblečení se ovšem vůbec nehodilo do téhle zimy. Byla vysoká, atletická a krásná. Napadlo mě, jestli to není manželka pana Rochestera.

Kdyby ale byla bohatou paní domu, Peggy by ji pozdravila, když kolem ní procházela, zvlášť když ta žena vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat.

Otevřela jsem ústa, abych ji nějak potěšila… ale pak jsem si vzpomněla, jak to dopadlo posledně, když jsem se někoho snažila potěšit, a raději jsem přidala do kroku, abych Peggy dohnala. Stalo se to o sedm let dříve. Sedm mých vrstevníků tehdy došlo k závěru, že se jim nelíbí, že jsem milá na jednu dívku, o níž se rozhodli, že ji nemají rádi. Zaplatila jsem za to zbitím a řeznou ránou ve tváři.

„Čí život je pro tebe důležitější?“ zeptal se mě pak Jember. „Tvůj vlastní, nebo život nějaké cizinky, která si na tebe už nikdy nevzpomene?“

„Bůh nás miluje obě,“ odpověděla jsem. Skoro jsem ho neviděla, jak jsem měla oteklé oči.

„Empatie v tobě potlačuje schopnost jednat podle pravidel přežití.“ S tím mi Jember podal lahev alkoholu,

abych si zranění vydezinfikovala. „Příště je nechám, aby tě zabili.“

Žádné příště se už nekonalo. Nikdy příště jsem se už nepokoušela chránit nikoho jiného než sebe.

A na tom jsem nehodlala nic měnit.

„Prober se, dítě,“ štěkla na mě Peggy.

Zamrkala jsem, procitla ze vzpomínek a zjistila, že stojím v otevřených dveřích.

„Chce tě vidět,“ dodala. „Nenech ho čekat.“

Vešla jsem dovnitř. Velkými okny se do pokoje vlévalo slunce a řady vysokých knihoven vykreslovaly na podlaze ostré stíny. Pan Rochester seděl v křesle před hořícím krbem a skláněl se nad velkým blokem, který měl položený na kolenou. Kreslil šedou tužkou a za uchem, ve změti jemných zvlněných vlasů, které mu spadaly až po bradu, měl zastrčenou červenou. Jeho pleť měla barvu vlhkého písku, ale zároveň na ní bylo i cosi bledého, téměř nemocného. Scházel jí zlatavý nádech, jako by v poslední době vůbec nebyl na sluníčku. Ovšem lícní kosti, ty měl jako dvě ostří. Chvíli zíral do stěny, jako by byl ztracený v myšlenkách, načež se znovu zadíval na papír. Když pohnul rukou, na zápěstí mu zacinkal nějaký zvoneček.

Pohlédla jsem na stěnu, kterou zjevně maloval. Byl v ní krb orámovaný černo-červenou vzorovanou tapetou. Nad krbem visel velký portrét bílého muže s pískově světlým plnovousem, jenž držel v náručí zavinuté dítě. Byl posetý škrábanci a dírkami od šipek. Muž se tvářil smutně, snad i trochu naštvaně, jako by věděl, že jeho portrét někdo rozbodal šipkami. Dítěte v jeho rukách mi přišlo líto.

Zaklepala jsem na otevřené dveře. „Pane?“

„Kdo je to?“ zeptal se, aniž zvedl oči.

„Já jsem Andr…“